

כוח ההסברה הבינלאומי שנלחם למען ישראל

קליין צביקה

הם חושפים את שקרי חמאס, שלחים לארץ שחקנים הוליוודיים ומאלצים את כלי התקשורת בעולם להתנצל. אנשי "הרשת הכחולה" נותנים מענה מוחץ לארגוני החרם, עם עשרים מיליון עוקבים שאף אחד לא יכול להתעלם מהם: "התנ"ך הוא המסמך הכי ציוני שיש".

ירושלים היא בירתה הנצחית של ישראל", כך נכתב בשלט כתום-לבן שנישא בהפגנת ענק. "שותפות עם ישראל לקידום השלום", הכריז שלט אחר. משתתפי העצרת – 70 אלף גברים, נשים וילדים – ביקשו להביע מסר ברור: השגרירות של ארצם צריכה לעבור לירושלים.

האירוע ההמוני הזה לא התקיים בארצות הברית של טראמפ, אלא בעיר קולקטה שבהודו. מי שארגן את ההפגנה המפתיעה הוא הבלוגר ויג'טה אוניאל (42), שאמנם עזב את הודו לפני שנים אחדות ומתגורר כיום בגרמניה, אך מעורה היטב בנעשה בארצו. ממוקום מושבו בעיר בון הוא עומד בראש ארגון "הודים למען ישראל". "אחרי שארה"ב הודיעה שתעביר את השגרירות שלה מתל-אביב לירושלים, חשבנו שגם הודו צריכה לעשות כך", הוא מספר. "בתחילה יזמנו עצומה ואספנו 1,500 חתימות. הגדרנו את העברת השגרירות כ'צעד למען השלום לכל הדתות'. השיח ברשתות החברתיות הוליד הפגנה בהשתתפות 70 אלף הינדים. התקשורת סיקרה את האירוע בהרחבה, ואני נאמתי שם וקראתי הצהרת כוונות."

לפני שבועות אחדים הגיע אוניאל לירושלים כדי להשתתף בכנס DigiTell שיזם המשרד לנושאים אסטרטגיים והסברה. לראשונה התקבצו תחת קורת גג אחת כמה מהכוחות הפרו-ישראליים המובילים ברשת האינטרנט, ובהם מובילי דעה ומנהלי מדיה חברתית של 150 ארגונים מיותר מעשרים מדינות – ארה"ב, קנדה, אוסטרליה, נורווגיה, בריטניה,

ארגנטינה, ברזיל ועוד. זו "הרשת הכחולה", או בקיצור "הכחולים" – כך מכנים במשרד לנושאים אסטרטגיים את הכוח המשותף הזה, שערכו ברשתות החברתיות נאמד בכ-20 מיליון עוקבים. הרעיון פשוט: הארגונים משתפים זה עם זה סרטונים וחומרים אחרים שהפיקו, ללא לוגו, וכך יכול כל אחד לתרגם אותם לשפה המקומית ולהתאימם לצרכיו שלו, בלי לבזבז זמן ומאמץ על בירור המקורות וקבלת הרשאות.

שיתוף הפעולה המתקדם כבר מניב תוצאות. בתקופה האחרונה התגייסו רבים מפעילי הרשת הפרו-ישראליים למאמץ הסברתי כמענה ל"מהומות הגדר" בעזה וטרור העפיפונים. גולת הכותרת של הקמפיין היה הפצה נרחבת של סרטון שבו מודה בכיר חמאס כי רובם המוחלט של ההרוגים ב"מהומות הגדר" היו אנשי הארגון, ולא אזרחים תמימים. פרסום הדברים הביא לגל של התנצלויות והודעות תיקון מצד עיתונאים ואתרי חדשות ברחבי העולם. קמפיין כלל-עולמי אחר נערך במטרה להעלות את המודעות לגירוש היהודים מארצות ערב.

מאחורי הרשת המתגבשת עומדת ההבנה שהיום לא די בפעולות נקודתיות או בתגובות ספונטניות של פעילים תומכי ישראל. "הגענו לשלב שבו ישראל לא רק מנהלת קרב בלימה נגד פעילות דה-לגיטימציה ברשת", אומר השר גלעד ארדן, העומד בראש המשרד לנושאים אסטרטגיים והסברה. "גיבוש של רשת פרו-ישראלית יוזמת הוא בעיניי אחד הצעדים המשמעותיים לסיכול קמפיין השנאה השקרי והאנטישמי שארגוני החרם מפיצים נגדנו ברשתות החברתיות."

לשקף את הקושי

ביבאן הילבניה מבואנוס-איירס עובדת ב-"(Unidos por Israel מאוחדים למען ישראל)", ארגון ההסברה הפרו-ישראלי הגדול ביותר בשפה הספרדית. את הארגון הקימו לפני תשע שנים כמה מחברי הקהילה היהודית בארגנטינה, שראו את ההסתה האנטי-ישראלית ברשת, והבינו שאין לה קונטרה בשפה המקומית. "יש הרבה תוכן באנגלית, אבל לא מצאנו חומרים שמציגים את הצד הישראלי בספרדית", מספרת

הילבניה. "המון מידע חשוב לא מגיע למדינות שלנו, וכך הציבור הרחב אינו מכיר את המציאות המורכבת בישראל."

בניגוד לרוב עמיתיה, הילבניה מעדיפה לנהל את השיחה בעברית, ורק מדי פעם זורקת מילה בספרדית או באנגלית. הארגון שלה, היא מספרת, מפעיל כיום רשת מתנדבים בכל מדינות אמריקה הלטינית (למעט ברזיל, ששפתה הרשמית היא פורטוגזית) וכן בספרד. החומרים שהם משתפים עוסקים בין השאר בפיתוחים טכנולוגיים ישראלים בתחומי הרפואה, ובסיוע ההומניטרי שמגישה ישראל למדינות שונות בעולם. "אנחנו פונים דווקא לאנשים שאינם יהודים. המטרה היא קודם כול להסביר להם מי זו מדינת ישראל ולהראות את כל תחומי החיים בה – הכלכלה, התרבות ועוד. אנחנו רוצים שאנשים ידעו מה קורה כאן לא רק בתקופה של מלחמה, אלא גם ביומיום. אנחנו מנסים לשקף את הקושי לחיות כישראלי במציאות ביטחונית לא פשוטה, ומספרים על האיום האיראני ועל המצב המורכב מול עזה."

אחרי עמוד הפייסבוק של "מאוחדים למען ישראל" עוקבים כ-700 אלף איש. בטוויטר יש להם כ-20 אלף עוקבים, ובאינסטגרם 18 אלף. "אנחנו מתרגמים חדשות הקשורות לישראל ומעלים כחמישה פוסטים חדשים מדי יום. זה יכול להיות סרט, תמונה, עובדה מעניינת על צה"ל – העיקר להראות את הפרצוף היפה של ישראל. אנחנו מפעילים גם אתר לסטודנטים, עם כתבות מתורגמות על המצב בישראל ובמזרח התיכון. הם הרי צריכים לפעמים חומרים בנושאים האלה, אבל כל מה שיש ברשת הוא מוטה ואנטי-ישראלי. לפי התדמית הנפוצה, יש במזרח התיכון אימפריה גדולה שקוראים לה ישראל, ומולה אנשים קטנים וחלשים שקוראים להם פלסטינים."

למרות העיסוק באקטואליה, היא אומרת, ב"מאוחדים למען ישראל" משתדלים מאוד לא לנקוט עמדה פוליטית. "אנחנו לא רוצים להיכנס לנושאים שעושים בלגן, גם אם לפעמים זה קשה. אנחנו פועלים מתחת לרדאר. יש לנו פעילים ותת-ארגונים בכל אזור, ואנחנו מנחים אותם."

אתם מתמודדים למשל עם הניסיונות להשוות בין ישראל למשטר האפרטהייד בדרום-אפריקה?

"לפעמים. אנחנו מסבירים לגולשים מה זו מדינת אפרטהייד, ומדוע ישראל לא כזו."

לדבריה, תנועת החרם על ישראל לא חדרה כמעט למדינות הדוברות ספרדית. "רוב התושבים באמריקה הלטינית לא מכירים בכלל את המושג BDS. האבסורד הוא שהם שמעו על החרם דרכנו."

אולי זו בכלל טעות, לעסוק ב־ BDS במקומות שבהם הוא לא קיים.

"זו לא טעות. קיימנו הרבה דיונים בנושא לפני שהחלטנו לתקוף את החרם על ישראל. אין לנו שום ספק שהארגונים האלה יגיעו לאמריקה הלטינית בקרוב מאוד. זה יכול לקרות בעוד שנה או בעוד חודשים ספורים, ואנחנו חייבים להיות מוכנים לחזית הזו. בצ'ילה יש אוכלוסייה פלסטינית גדולה וארגונים פרו־פלסטיניים חזקים, ובוונצואלה יש אפילו פעילות של חזבאללה, כך שהחרם על ישראל הוא בהחלט איום."

בין הצלחותיו מונה הארגון צעדת ענק שהתקיימה בגוואטמלה בקריאה להעברת השגרירות לירושלים, מהלך שאכן נעשה לפני כחודשיים. משתתפי ההפגנה, מספרת הילבניה, היו בעיקר נוצרים אוונגליסטים. "יש לנו שעה יומית קבועה ברשת טלוויזיה נוצרית גדולה מאוד, שמסדרת למדינות מרכז אמריקה", היא מוסיפה.

מה האתגר הכי גדול בעבודה מול ארצות אמריקה הלטינית?

"האנטישמיות. הפלסטינים בצ'ילה, למשל, מספרים שהם לא 'נגד יהודים' אלא 'נגד ישראל', אבל זו בדיוק האנטישמיות החדשה. קשה לנו להסביר שמה שממשלת ישראל מחליטה לעשות לא בהכרח קשור לקהילה היהודית המקומית."

מי פה הפלסטיני

כדי להיפגש עם "אֶלְדֶּר" (זקן), בלוגר פרו־ישראלי ותיק שהגיע לכנס, אני צריך תחילה להתחייב שזהותו לא תיחשף בכתבה. אפילו על התג שלו מופיע רק כינויו מהעולם

הווירטואלי. "כאיש היי-טק, אני לא רוצה שהשם שלי יעלה בגוגל כפעיל פרו-ישראלי. אם אחפש עבודה בעתיד, זה יכול לפגוע בי", הוא מסביר. כל שניתן לחשוף עליו: הוא יהודי-אמריקני בשנות החמישים לחייו, תושב החוף המזרחי, שמגיע מרקע חרדי ומגדיר את עצמו מודרן-אורתודקס. מאז 2004 הוא מנהל את הבלוג "הפרוטוקולים של זקני ציון", שגורף קרוב לחצי מיליון כניסות מדי חודש, ומתהדר בעשרות אלפי עוקבים ברשתות החברתיות. במקום העבודה שלו לא יודעים דבר על עיסוקו הצדדי. "אני לא מקבל איומים על חיי", הוא אומר בחיוך. רבים מעמיתיו לכנס לא יכולים להגיד את המשפט הזה.

מדי יום מפרסם אלדר בבלוג שלו כארבעה פוסטים ובהם תוכן מקורי במגוון תחומים. "הייתי פעיל בפורומים של אתר יאהו, כשהם עוד היו פופולריים מאוד. התווכחתי שם עם גולשים בנושאים הקשורים לישראל, עד שהבנתי שזה בזבז זמן: עדיף לי לכתוב את הדברים כמאמרים וכתבות, וכך הם לא יעלמו בשרשורים ארוכים ולא קריאים."

על "הפרוטוקולים של זקני ציון" הוא מספר: "זה בלוג שמספק ניתוחים של נושאים אקטואליים הקשורים למזרח התיכון, או חדשות שלא ראיתם במקומות אחרים. האג'נדה היא לתקוף את ההסתה האנטי-ישראלית, ולדבר על אנטישמיות באופן כללי. אני מתרגם למשל מכלי תקשורת בערבית הרבה סיפורים שחושפים אנטישמיות איומה וסילוף עובדות."

אחת הכתבות הראשונות שלו עסקה במושג "פלסטיני". "הלכתי לארכיונים של הניו-יורק טיימס, וחיפשתי כתבות שפורסמו לפני 1948 ועוסקות ב'פלסטינים'. ראיתי שכל האזכורים של המילה הזו התייחסו ליהודים שהתגוררו באזור. פרסמתי הרבה צילומי מסך עם תמונות של חלוצים יהודים, וכתבתי 'ככה נראו פלסטינים לפני הקמת מדינת ישראל'."

אלדר מדבר בקצב מסחרר. המוח שלו עובד במהירות רבה, מה שבא לידי ביטוי גם בתכנים הייחודיים שהוא מעלה לבלוג. בשנת 2012, כשכתב של בי-בי-סי דיווח על ילד פלסטיני שנהרג מפגיעת טיל ישראלי בזמן מבצע "עמוד ענן", אלדר הביט בתמונות והבין מיד שמדובר בהטעיה. "אמרתי לעצמי: זה נראה כמו קסאם", הוא מספר. מכרה שלו, מומחית לנושא, הביטה בתמונה שהעביר לה וקבעה בוודאות שלא מדובר בטיל של צבא

מערבי, בטח לא של צה"ל. "בעקבות הכתבה שפרסמתי בנושא, הרבה אנשים לחצו על הבי-בי-סי לבדוק מחדש את הפרטים. הכתב פנה שוב לאביו של הילד, אבל לא באמת חקר את הנושא. הם דיברו על סוגי טילים, והחליטו שבכל זאת מדובר בטיל צה"לי. אבל בדו"ח של האו"ם שפורסם לאחר כמה חודשים נאמר במפורש שהיו כמה ילדים פלסטינים שנרצחו מרקטות של חמאס, ואף פורטו התאריכים והגילאים. לא צוינו שם שמות, אבל כשהצלבתי את הפרטים הבנתי שאחד מהם הוא הילד הזה. אפילו ב'אלקטרוניק אינתיפאדה' היה גורם שאישר לי שאני צודק, ושאת הטיל הזה ירו אנשי חמאס."

עד היום העלה אלדר לרשת כ-30 אלף פרסומים, שזוכים לדירוג גבוה בחיפושים בגוגל. החלום שלו הוא להקים אתר מקביל ל- The Electronic Intifada אתר הבית של BDS, שמרכז את כל המידע והכתבות שפרסמו ארגונים אחרים שקשורים לתנועת החרם. "הייתי רוצה לאסוף את כל הכתבות של חברי 'הרשת הכחולה', שהכול יופיע במקום אחד. אני גם רוצה לדאוג שיהיה שם מגוון של דעות וגישות."

דווקא הישראלים חושדים

אי אפשר לדבר על פרו-ישראליות בלי להזכיר את הנוצרים האוונגליסטים ואת השפעתם הרבה על הממשל האמריקני הנוכחי. הגוף הנוצרי המרכזי שעוסק בנושא הוא – CUFI "נוצרים מאוחדים למען ישראל". מקים הארגון ויושב הראש שלו הוא הכומר ג'ון הייגי, שאף נאם בטקס פתיחת השגרירות האמריקנית בירושלים. ל-CUFI יש כיום שני מיליוני עוקבים ברשתות החברתיות, אך כוחו באינטרנט מבוסס בעיקר על רשימת תפוצה ובה כ-4 מיליוני כתובות דוא"ל.

שרי דולינגר (40), במקור מקנזס-סיטי, היא מנהלת הארגון. "אני בכלל יהודייה", היא מקדימה ומצהירה. "עבדתי באיפא"ק ובשגרירות הישראלית בושינגטון, ועם הרקע הזה ידעתי שאני רוצה לסייע לישראל ככל האפשר. עם כל הכבוד לקהילות היהודיות, הפוטנציאל העולמי שלהן הוא 14 מיליון בני אדם. בארה"ב לבדה מדברים על 100 מיליון

נוצרים אוונגליסטים, שמבחינתם התנ"ך הוא דברו של אלוהים ואם אתה מאמין בו אתה חייב להיות ציוני. הרי התנ"ך הוא המסמך הכי ציוני שיש."

עד לפני שבע שנים לא הייתה ל־CUFI נוכחות משמעותית ברשתות החברתיות. "פייסבוק היו לנו רק כ־20 אלף עוקבים. ואז אמרנו לעצמנו: אולי אפשר להתייחס לרשת הזו כפלטפורמה נפרדת, שבה נוכל להעביר את המסר הישראלי. במקום להיות כמו ארגונים אחרים, שמפקידים את הפעלת עמוד הפייסבוק בידי מתמחה צעיר ונטול ניסיון, השקענו בזה הרבה. כך הצלחנו לגדול לקרוב ל־2 מיליוני עוקבים.

"בהתחלה פייסבוק אפשרה להגיע לכולם ללא תשלום, אבל כעת עמודים שאינם פרטיים נדרשים לשלם כדי לקבל חשיפה, ואנחנו כבר חושבים על כיוונים חדשים להעברת המסרים שלנו". אנחנו חייבים למצוא אמצעים אחרים, כי אם אדם שעשה לנו לייק אינו נחשף למידע, אין לנו באמת השפעה. לכן אנחנו מתמקדים כעת בדוא"ל, אף שזו לכאורה שיטה מיושנת יותר. הגישה שלנו היא: אם אתה רציני וציוני באמת, תהיה חלק מרשימת התפוצה שלנו, שדרכה אנחנו גם מוציאים קריאות לפעולה. זה צבא האינטרנט הפרו־ישראלי הגדול בעולם. אנחנו דואגים לשלוח לחברים שלנו עדכונים כשקורה משהו בישראל, אבל נזהרים לא להציף יותר מדי."

כשאני מבקש מדולינגר דוגמה להצלחה בולטת של הארגון, היא מציינת את העברת "חוק טיילר פורס" – שהורה להפסיק העברות כספים מארה"ב לרשות הפלסטינית, כל עוד היא משלמת משכורות למחבלים ולמשפחותיהם. "שלחנו מיליון מכתבי דוא"ל לגבעת הקפיטול, ופתחנו את אתר, No Money for Murder שהוקדש כולו לנושא."

ובפנייה לקהל הרחב, במי אתם מתמקדים?

"העבודה הקשה שלנו היא בקרב צעירים מדור ה־Y האמריקני. ראינו שיש אצלם דילמה – הרי ישראל נתפסת בתור גוליית, והפלסטינים בתור דוד. מבחינת ההיפסטרס הקולים, קל להצביע על ישראל כאשמה."

מה עושים כדי לתקן את זה?

"אנחנו מוציאים לישראל משלחות של משפיעים צעירים, כדי ליצור לה מיתוג אחר. הבאנו קבוצות של שחקנים הוליוודיים, שחקני פוטבול, מתמודדות ממיס אמריקה, טיולי פנויים-פנויות ועוד. אנחנו גם משקיעים בהפקת סרטים קצרים: הדור הזה חי על סרטונים ברשתות החברתיות, אז יצרנו עשרות כאלה, כדי לשנות את השיח לגבי ישראל."

גם ל- CUIFI יש תוכנית טלוויזיה: "אנחנו מייצרים תוכן פרו-ישראלי שמשודר פעמיים בשבוע בפריים-טיים ברשת הנוצרית. TVN יש לנו רייטינג גבוה, והצופים מקבלים את המסרים בצורה הטובה ביותר. המדיה הישנה לא מתה. דרך הטלוויזיה הנוצרית אפשר להגיע לעשרות מיליוני בתים בשבוע, וחייבים לנצל את זה."

בארץ שואלים תמיד מה המוטיבציה של האוונגליסטים, והאם מאחורי התמיכה שלהם בישראל לא מסתתר רצון לראות את היהודים מתנצרים "המוטיבציה שלהם היא קודם כול להתחבר לתנ"ך ולערכים היהודיים-נוצריים – קידום זכויות אדם, ערכי משפחה ואמונה". כל אלה מתבטאים יחד בישראל. נוצרים אוונגליסטים רואים אותה כדמוקרטיה היחידה במזרח התיכון, וכממשיכת מסורת התנ"ך. נכון, פעמים רבות אנחנו נתקלים ביחס חשדני דווקא מצד ישראלים ויהודים, שלא מבינים למה נוצרים ירצו לפעול למען מדינת ישראל. מטריד אותי חוסר ההבנה הזה כלפי קבוצה עצומה שרוצה לעזור. יש כאן אנשים שמניעה אותם האמונה בתנ"ך, ואני רואה אותם כמשפחה וכחברים שלי"

התנחלות אחת הפכה ל-3,000

לא כל חברי הרשת הכחולה הם בני העם הנבחר. למשל, גייר קנטסון, בן 54 מטרודנהיים שבנורווגיה, הוא מנהל הפעילות של ארגון (MIFF יחד עם ישראל למען השלום). "אני לא יהודי", הוא אומר בחצי-התנצלות, "אבל הייתי קרוב מאוד לקהילה היהודית בטרודנהיים". כמה קרוב? "גרושתי ישראלית, ובמשך 11 שנה חיינו בדירה ששייכת לבית הכנסת של הקהילה. עבדנו שם בתחזוקה ובניהול של המקום" – ובמילים אחרות, קנטסון

שימש בין השאר כגוי של שבת. "בחדר הישיבות של בית הכנסת התקיימו פגישות של MIFF, וכך נחשפתי לפעילותם."

הארגון פועל מאז שנת 1978, וחברים בו כיום 11 אלף איש מכל ארצות סקנדינביה. "ארבעה עובדים במשרה מלאה מייצרים את התכנים. יש לנו עיתון שיוצא לאור שש פעמים בשנה, ונשלח לכל החברים. האתר שלנו מתעדכן ארבע פעמים ביום, ואנחנו מעלים אליו כתבות על ישראל בשפה הנורווגית. יש לנו הרבה כניסות, בפרט לכתבות שקשורות לנורווגיה וישראל. גם בפייסבוק אנחנו חזקים יחסית, עם 31 אלף לייקים, ואנחנו משלמים כדי לקדם פוסטים לקהל היעד המתאים. פעמיים בשנה מתקיימים כנסים בהשתתפות חברי הסניפים מנורווגיה ומהמדינות האחרות."

בקבוצת הפייסבוק של פעילי MIFF יש כ-9,000 חברים, שמעבירים ומקבלים חומרי הסברה ומסרים עדכניים. "אנחנו מעודדים את החברים לנקוט עמדה, לכתוב מאמרי דעה לעיתונות ולפרסם את החומרים ברשת. לקבוצה הזו אנחנו מכניסים רק מי שתומך בארגון ובמטרותיו. גולש שיתגלה כאנטי-ישראלי, יסולק". נורווגיה היא לא בדיוק מדינה פרו-ישראלית. מן הסתם לא קל למצוא אוזן קשבת למסרים שלכם.

"בהחלט יש בנורווגיה הרבה קיצונים שפועלים נגד ישראל. לפני כמה שנים הקמנו דוכן ברחוב שבו אני גר, וקבוצה של כעשרה צעירים קומוניסטים ניגשו והתחילו לדבר איתנו על החומרים שחילקנו. בזמן שהסברתי להם את העמדה שלנו, אחת מהבנות גנבה לנו דגל ישראל וברחה איתו. למזלי, חבר אחר בארגון שלנו היה בבית קפה סמוך וצילם הכול. הלכנו למשטרה עם הראיות, פרסמנו את התמונות בעיתונים הגדולים, והבחורה ההיא נקנסה. הדגל לצערנו לא הוחזר לנו, אבל האירוע קיבל הדים רבים בתקשורת וכך ניתנה לנו הזדמנות להסביר מי אנחנו ולמה אנחנו תומכים בישראל."

לדבריו, המקרה הזה אינו יחיד מסוגו. "לעיתים קרובות אנחנו מתמודדים עם נורווגים ששונאים את ישראל. רוב ההיתקלויות הן מילוליות, כשאנשים צועקים עלינו ברחוב. ברשת יש כארבעים אנשים שנלחמים נגדנו באובססיות, ומגיבים לכל פוסט או כתבה שלנו. כל עוד הם מדברים יפה אנחנו עונים להם – ואם הם לא, אנחנו חוסמים אותם."

התקשורת בארצו, אומר קנוטסון, עוינת מאוד את ישראל. "כשמונים אחוז מהעיתונאים מצביעים למפלגות שמאל, ורבים מהם רואים לעצמם כמשימה לעזור לפלסטינים. בחלק מהמקרים מדובר בבורות. סוכנות הידיעות הגדולה של נורווגיה, NTB, פרסמה כתבה עם הכותרת: 'ישראל מתכננת לבנות 3,000 התנחלויות חדשות'. אחרי שפנינו אליהם הם הבינו שזו טעות, והכותרת המתוקנת דיווחה שישראל מקימה התנחלות חדשה לראשונה זה שנים רבות (הכוונה ליישוב עמיחי, שנבנה עבור מפוני עמונה – צ"ק). לעיתים קרובות הם מערבבים בין מספר הבתים שנבנים ובין מספר ההתנחלויות. מזל שבמקרה הזה הצלחנו לשכנע אותם שהם פשוט טעו."

גם באתר של רשת הטלוויזיה הנורווגית NRK סילפו את המציאות ודיווחו ש"ישראל בנתה בהתנחלויות בשנת 2016 יותר מבעבר". הארגון הפרו-ישראלי העביר להם נתונים של הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה בישראל, המבהירים כי המצב ביהודה ושומרון שונה לגמרי. "עשינו להם שיימינג, ואחרי שבוע הם שינו את הכתבה."

תומכי ישראל בפרלמנט הנורווגי הם בעיקר חברי מפלגות מרכז-ימין או מפלגות נוצריות. "הפוליטיקאים משמאל כותבים מאמרים נגד ישראל בעיתונות, אבל לאחרונה יש כמה התפתחויות חיוביות. שר החוץ שלנו ביקר בישראל יותר מעשר פעמים בזמן כהונתו, ובין המדינות נחתם מסמך הבנות בסוגיות מסחר. השגרירות שלכם עושה עבודה טובה, והשגריר הקודם, נעים עריידי (נפטר בשנת 2015 – צ"ק), היה מוצלח במיוחד. הוא הרבה להתראיין בתקשורת הנורווגית והסביר היטב את ישראל. סגנו ג'ורג' דיק, ערבי-נוצרי, סיפר בראיונות שישראל היא המדינה הטובה ביותר בעולם לערבים. הוספתי לנאום שלו כתוביות בנורווגית, העליתי ליוטיוב, וקיבלנו מאות אלפי צפיות.

"יש הרבה מה לעשות עבור ישראל בנורווגיה. איגודי העובדים מביאים לאירועים שלהם נציגים פלסטינים שידברו נגד ישראל, ללא כל דעה מאזנת מהצד הישראלי. סקר שנערך אצלנו לפני כמה שנים הראה שכארבעים אחוזים מהנורווגים סבורים שהיחס הישראלי לפלסטינים הוא כמו יחסם של הנאצים ליהודים. אותי התוצאות האלה הפתיעו מאוד. השנה פורסם דו"ח שמראה מגמה חיובית – לא משמעותית מדי, אבל בכל זאת יש שינוי

לטובה. מאידך גיסא, הקהילה היהודית הקטנה מרגישה התגברות באנטישמיות. הגיעו אלינו בשנים האחרונות הרבה מהגרים ממדינות מוסלמיות, והם מביאים עמם שנאה כלפי יהודים וכמובן כלפי ישראל. הקהילה היהודית באוסלו הורידה פרופיל, והאבטחה במוסדות שלה נעשתה הדוקה עוד יותר."

מי שנחשף מסתכן

1.3 מיליארדי בני אדם חיים בהודו, ומי מהם שחשף לרשתות החברתיות, עשוי בהחלט להיתקל בפרסומים של ("Indians for Israel הודים למען ישראל"). ויג'טה אוניאל, שכאמור מנהל את הארגון, גדל בהרי ההימלאיה ובשנת 2010 הגיע לגרמניה. "אחרי שנתיים, בימי מבצע 'עמוד ענן', הבחנתי בכך שפתאום יש בגרמניה הרבה יותר תקריות אנטישמיות מבעבר", הוא מספר. "אני מכיר את נושא השואה, למדתי עליה במהלך לימודי הספרות שלי באוניברסיטה בהודו, ולכן הייתי בהלם כשהבנתי שבגרמניה של היום יש מציאות של שנאת יהודים. כשהתווכחתי עם חברים על הנושא, קראו לי 'ציוני' ככינוי גנאי. הרגשתי שתוקפים אותי בגלל דעותיי. התחלתי לכתוב על ישראל בטוויטר, לאחר מכן פתחתי בלוגים פרו-ישראליים, וכך נולד הארגון."

לפרנסתו הוא עובד כעיתונאי ומפרסם טורים בכלי תקשורת שמרניים בגרמניה. מספר העוקבים אחריו בטוויטר ובפייסבוק מגיע לכ-60 אלף. "המטרה שלנו היא לא רק לגדול מבחינת לייקים ושיתופים: אנחנו עומדים בקשר עם בלוגרים ותנועות חברתיות, ונותנים להם פלטפורמה לכתוב אצלנו על ישראל. רוב חברי הארגון הם בני דת ההינדו, ואנחנו מקדמים דיאלוג 'ציוני-הינדי'."

באיזו שפה אתם משתמשים ברשתות החברתיות?

"באנגלית. זו שפה שכל היהודים מכירים היטב, ואנחנו מכוונים גם לתפוצה ההודית ולמאמיני דת ההינדו ברחבי תבל. לקראת חגים אנחנו נציץ לעיתים בהינדית."

מספר הכניסות הגבוה ביותר לאתרים ולדפים של הארגון נרשם לדבריו בימים של מבצעים צבאיים בישראל, אך גם בעת ביקורו של ראש ממשלת הודו נרנדרה מודי בארץ, ובמהלך ביקור הגומלין של נתניהו. "כשמודי היה בישראל, הגענו למיליון צפיות באחד העמודים שלנו, ללא כל קידום בתשלום", אומר אוניאל. ואגב תשלום – "אנחנו ארגון של מתנדבים. אף אחד לא מקבל משכורת, אפילו לא מי שעושים לנו את עבודת הגרפיקה."

שמות הפעילים בארגון שלו חסויים, וכך גם מספרם. "עצם החשיפה שלי מסכנת אותי ואת בני משפחתי שחיים באירופה, וגם אם אני מוכן לקחת את זה על עצמי, לא אגרום לאחרים להסתכן. יש כיום באירופה הרבה מאוד שנאה, ואנחנו מקבלים איומים על חיינו באופן קבוע."

קהל היעד הפוטנציאלי שלכם הוא יותר ממיליארד בני אדם, וכרגע יש לכם 60 אלף עוקבים. זה לא נותן תחושה של חוסר אוני?

"שמע, הצלחנו להוציא לרחוב 70 אלף אנשים, ובימי מבצע 'צוק איתן' ההאשטאג שלנו היה המוביל בהודו, למרות שבאותו הזמן התקיימו משחקי גביע המדינה בכדורגל."

מה יכול לגרום להודים לאהוד את ישראל?

"אתם צריכים להבין שבניגוד לאירופה או ארה"ב, אצלנו לא צריכים להציג את הטיעון האינטלקטואלי כדי לשכנע בצדקת ישראל. ההודים מבינים את הכאב הישראלי, כי גם לנו היו מסעות דומים לאלה שלכם. אנחנו רואים בכם סוג של תקווה עבורנו. ההצלחה של האומה היהודית להחיות את עצמה ולעלות למולדתה מעוררת אצלנו השראה ואומרת לנו שגם אנחנו צריכים לפרוח."

קשיים במגרש הביתי

אחת ממטרותיו של כנס DigiTell הייתה לבנות לחברי "הרשת הכחולה" ממשק נוח עם גורמים ישראליים רשמיים, כמו משרדי ממשלה וצה"ל. מתברר שזו הייתה אחת מאבני

הנגף של ההסברה הפרו־ישראלית העצמאית. אלדר למשל מספר כי לצד הסיפוק מהפרויקט שלו, הוא חווה גם תסכולים: "לא הייתה לי שום אפשרות להגיע לגורם ישראלי רשמי כדי לאמת פרטים, או לקבל את הצד הישראלי בסיפור. וזו בעיה. הרי תכנים מתפרסמים באינטרנט זמן רב לפני שישראל מגיבה רשמית לתקשורת הקלאסית. אנחנו רוצים מאוד להגן על ישראל, ולשם כך דרושה לנו אפשרות לקשר שוטף."

"אנשי דובר צה"ל עושים עבודה מצוינת במדיה החברתית, וכעת נוכל גם אנחנו לקבל מהם חומרים", אומרת ביביאן הילבניה. "פתאום הרבה יותר קל להיות איתם בקשר. אנחנו תמיד האאוט־סיידרים בכל הנוגע להסברה. בדרך כלל שוכחים שיש כל כך הרבה מדינות דוברות ספרדית, ולא מקצים לכך משאבים או תשומת לב."

על הקמת הרשת, המאפשרת שיתוף פעולה עם ארגונים מקבילים, אומרת הילבניה: "בשבילנו זו הצלה. הרי כולנו יושבים כל היום מול מחשבים, ולרוב עובדים לבד. פתאום יש לנו מול מי לעבוד. עכשיו אנחנו מכירים זה את זה ומשתפים חומרים. גם ההחלטה המשותפת ליצור חומרים ללא לוגו היא חשובה מאוד. זה מראה שלמען המטרה, מתעלים מעבר לאינטרסים הפנימיים של כל גוף. יש כאן מהפכה של ממש. עכשיו אנחנו יכולים להשתמש בסרטון ממדינה אחרת ואף אחד לא צריך לדעת מי הפיק אותו. לא משנה מי מקבל את הקרדיט על יצירת החומרים, העיקר שהמסר יעבור."

גם דולינגר רואה את הפוטנציאל העצום של הרשת הכחולה. "מרגש לראות את כל הארגונים באים ועובדים יחד, ללא קרבות אגו, רק מפני שכולנו אוהבים את ישראל", היא אומרת. "אנחנו רוצים לספר את הסיפור האמיתי, ואני מאמינה שנצליח. המסרים שהעברנו עד היום, יוכלו כעת לקבל פלטפורמה של 20 מיליון עוקבים."